

have en Følelse af, at dette er mislykkedes. Thi jeg ser ikke, hvad Forbindelse der i Virkeligheden er mellem dette Arbejde og de politiske Anskuelser, han omtalte, eller hvilken større Modstrid der skulde være mellem det Arbejde, som er fast Arbejde ved Bæret, og disse Anskuelser, end der f. Ex. er mellem disse Anskuelser og det at være Soldat. Den høitærede Minister hævder jo dog, at Enhver, af hvilket som helst politisk Parti, ikke blot er pligtig, men værdig til at tjene i Hæren og skal gjøre sin Bærnepligt, værne saagar om Monarkens Person i Tilfælde af Kæde og forsvare Fædrelandet med Liv og Blod. Naar man indrømmer og fastholder det, saa er der ingen Mening i at paastaa, at de samme Folk, som kunne være værdige til at gjøre Tjeneste i Kongens Livgarde eller i Tilfælde af Krig til at lade sig styde sønder og sammen for Fædrelandets Bevarelse, skulde være uværdige til som faste Arbejdere at slaa Søen ind i Marinens Pantserflåde ude paa Bæret, det er mig aldeles ikke muligt at bringe i Forbindelse med hinanden. Saa blev der nævnt af den ærede Minister, at disse Mænd stode i Afhængighed af deres Foreningers Ordre, endog udenlandske Foreningers Ordre. Ja, det er sandt, hvis det skulde vise sig, at disse Mænd ifølge deres Stilling i Foreningen vare upaalidelige, uefterrettelige og Kontraktbrudere eller paa anden Maade ubrugelige i deres Arbejde, er det naturligt, at de affædiges. Men det har viist sig, at man paa en ganske almindelig theoretisk Supposition om, at fordi de vare Medlemmer af en vis Forening, kunde de maaske blive daarlige og upaalidelige Arbejdere. At udelukke alle disse Folk er i Virkeligheden — lad mig sige det rent ud — en mildere Form, maaske en — jeg vil ikke sige forsigtigere, man har taget saa uforsigtig fat paa den Historie som vel muligt — men en noget tilbageholden Form for rigtig politisk Tyranni. Det, der nemlig her for mig er Hovedpunktet i denne Sag, er ikke de Domme, den ærede Minister udtalte om visse politiske Anskuelser Aførenelighed med Tjenesten paa Statens Værsteder eller med Fædrelandstjærlighed og Kongesind. Disse Domme tillægger jeg i og for sig ikke nogen Betydning, og jeg antager heller ikke, at man i Almindelighed vil tillægge dem nogen Betydning; naar blot det var rent theoretiske Domme, saa vilde det have ringere Betydning, ihvorvel det er upassende og urigtigt, at en Minister, som tjener Staten, betegner Folk, der dog ikke paa nogen Maade have gjort sig skyldige i Noget, der strider mod Lovene her eller proklamere at ville gjøre sig skyldige i noget Saadant,

eller opfordre Noget til at gjøre noget Saadant, som værende mindre fædrelandssindede og kongetro. Det vilde være i og for sig usømmeligt nok, saa der var Grund til at fremdrage det. Men naar det blot var saadan theoretisk Udtalelse, vilde det have absolut ringe Betydning, idet jeg ikke tror, at man her tillægger det nogen overveiende Betydning, hvad Ministeriet erkjender om Folks Kvalifikationer i saa Henseende, idet det jo absolut maa indrømmes, at Folk, der holde Lovene, kunne være ligesaa fædrelandssindede og kongetro som det Parti, hvortil Ministeriet hører, der ved enhver Leilighed glædede sig over, at Landets Grundlov var brudt, det vil reducere sig omtrent til det Samme. Men det er ikke Meningen. Meningen er ikke at udtale nogen theoretisk Dom, nei, det er Klædningen for et virkelig udøvet Tryk paa enkelte Arbejdernes politiske Overbevisning. At det er kommet dertil, er ganske naturligt; en Regjering, der regjerer som den nuværende, maa ende med at bruge de Midler, som denne Regjering bruger, og som andre Regjeringer bruge, der følge en lignende Politik, nemlig at bruge den fysiske Magt, de have som Arbejdsgiver, for at tvinge de Mænd, som staa i et mere eller mindre fast Afhængighedsforhold til dem, til at opgive deres politiske Overbevisning ved at samstemme med dem ved Valgene. Valgene ere af den største Betydning ogsaa for en Regjering som den nuværende, og den vilde have ondt ved at vinde Tilslutning, navnlig her i Byen og i Kredse her, dersom den ikke brugte de Midler, det er den virkelig simple Forklaring. Men der er heller ingen Tvivl om, at hvis vi tillade, at det sker, hvis det faar Lov til at passere uden den alvorligste Indsigelse fra Thinget her eller fra Andre, som ere i Stand til at rejse sig derimod, saa vil der udbrede sig endnu større Agitation, saa komme vi ind paa en Terrorisme af den viderligste Art, af den mest oprørende Art, idet det er en Terrorisme, der gjør sig gjældende mod dem, der ikke have det tørre Brød at leve af. Jeg tror derfor, at denne Forespørgsel ikke bør ende blindt, som andre Forespørgsler pleie at ende, men at Thinget bør udtale sin Opfattelse af dette Forhold. Jeg vil ikke foreslaa, at Thinget skal gaa videre, at vi skulle komme ind paa en Diskussion eller Dom over Socialdemokratiets theoretiske Rigtighed, det foreligger ikke. Men Hovedpunktet er, at Alle ere enige om at misbillige det, at Regjeringen bruger sin Stilling som Arbejdsgiver til Tryk paa Arbejdernes politiske Overbevisning, det er i hvert Fald Noget, som maa erkjendes, er usømmeligt og demo-